

45. fejezet - Nyomasztó múlt

Aberforth Dumbledore aggódó arccal tárta ki Dumbledore Menedékének ajtaját. Gyanakodva körülpillantott, majd kivont pálcáját a talárába rejtve félreállt Harry útjából.

A fiú azonnal a saját szobájába vitte, és az ágyra fektette a még mindig eszméletlen Ginnyt. Már emelte varázspálcáját, hogy egy serkentő varázslattal magához térítse kedvesét, amikor az idős varázsló lefogta a kezét.

- Ennek még nincs itt az ideje, Harry. Ha kínzó átkot küldtek rá, jobb neki, ha így vészeli át az utóhatásokat.

Harry reszkető szájszájlel leült az ágy szélére, és két kezébe fogta a lány jobbját. A sápadt, halvány szeplőkkel pettyezett arc maszatos volt, és megviseltnak látszott. Aberforth néhány diagnosztizáló varázslattal megállapította, hogy a kinokon és a kábításon kívül más baja nem esett, legalábbis nincsenek sérülései, majd csendben elhagyta a szobát. Amikor rövidesen visszatért, kezében egy kristályfiolát tartott, melyben Harry egy számára ismeretlen, grafitszürke, fémesen csillogó folyadékot fedezett fel.

- Perselus megüzente, hogy amint megérkeztek, ezt itassam meg a beteggel - magyarázta halkán az idős varázsló, látva Harry kérdő pillantását. - Ettől nyolc órán át aludni fog, és amikor felébred, már kutya baja sem lesz.

- Pontosan mi ez? - kérdezte Harry aggodalmas arccal.

- Ez a főzet kifejezetten a *Cruciatus* átok utóhatásainak megszüntetésére szolgál. Perselus kísérletezte ki saját magán. Ez az adag is az ő készletéből van.

Harry beleegyezően bólintott. Ezúttal már meg sem lepődött, amikor a férfi egy néma *Imperius* átokkal irányítva arra készítette Ginnyt, hogy egyenletes, gépies kortyokkal az utolsó cseppig elfogyassza az ajkaihoz tartott fiola tartalmát.

A lány vonásai néhány perc alatt kisimultak, és úgy tűnt, lassan mély, pihentető álomba merül.

Harry megkönnyebbülten felsóhajtott. Magában megfogadta, hogy ha alkalma adódik rá, kifaggatja a bájitalmestert a különleges főzet összetevőiről.

- Nagyon fontos neked, igaz? - szólalt meg halkán Aberforth.

- Ő Ginevra Weasley, Ron húga - bólintott lassan a fiú, le sem véve tekintetét kedvese arcáról. - Amióta velem van, végre valóban érzem, hogy élek. - Mélyet sóhajtott, és elgondolkodva folytatta. - Már az első pillanattól tudtam, hogy a kapcsolatunk veszélybe sodorhatja őt, engem pedig sebezhetővé tesz. Dumbledore professzor azt állította, hogy a bennem élő szeretet által erősebbé válok Voldemortnál, de egyelőre ennek csak a hátrányait tapasztaltam. Amikor kiderült, hogy az igazgató úr küldetését örökölve életveszélyes feladatokat kell majd végrehajtanom, megpróbáltam szakítani vele, de ez végül nem tartott sokáig. Az én hibám, hogy ilyen szörnyűséget kellett átélnie.

- A szerelmes férfinél a nők mindig elérik, amit akarnak - morogta maga elé a varázsló.

- Nálunk is valahogy így történt - mosolyodott el halványan Harry. - Egyszer csak azt vettem észre, hogy minden észérv ellenére sikerült meggyőznie, és ismét a karjaimban tartom. Most már tudom, hogy ennek nincs jelentősége. Bármit teszek is, nem tudom megvédeni őt Voldemorttól.

- Ne emészd magad, Harry! - Aberforth felállt a karosszékéből. - Sok minden történt ma éjjel, és bizonyára kimerült vagy. Pihenj néhány órát!

A férfi egy gyors pálcamozdulattal heverővé alakította az imént elhagyott ülőalkalmatosságot.

Harry közelebb húzta az ágyhoz a fekhelyet, és ledőlt rá. Feje alá gyömöszölte az egyik díszpárnát, és tekintetét az alvó lányon tartva elhelyezkedett.

- Köszönöm.

- Perselus nyolckor várni fog, ahogy máskor is - szólt vissza az öreg az ajtóból, mielőtt behúzta volna maga mögött.

Még sosem aludtunk egy szobában - gondolta Harry, ahogy nézte Ginnyt. Észre sem vette, mikor nyomta el az álom.

***

Bármilyen fáradt is volt, Harry automatikusan felébredt, amikor reggel hatkor eljött az elmevédő bájital következő bevételének időpontja. Piton tanította meg erre az apró elme-trükkre, amit talán még mágiának sem lehet nevezni, olyan egyszerű meditatív módszeren alapult. A lényeg az, hogy az utóbbi napokban megbízhatóan működött.

Bevette az elixírt, és gyengéden végigsimított Ginny selymes haján. Gyönyörű volt, ahogy megcsillantak rajta a reggeli nap első sugarai. Miután rendbe szedte magát, halkán elhagyta a szobát, mielőtt még felébresztette volna a lányt motoszkálásával. Bekapott néhány falatot a konyhában, és elindult a dolgozószoba irányába.

Legnagyobb meglepetésére az ajtó ezúttal résnyire nyitva állt. Óvatosan lökte beljebb, de senki nem tartózkodott a helyiségben, mindössze Arduunia Dumbledore mosolygott le rá festménye cizellált keretéből. A nő egy kecses biccentéssel üdvözölte, majd ismét minden figyelmét az ölében üldögélő ragyogó tollú fönix felé fordította.

Harry letelepedett az egyik karosszékbe, és felidézte magában az elmúlt éjszaka eseményeit. Néhány dolog még mindig nem volt világos számára.

Az ajtó egyszerre csak feltárult, és ő összerezzen a hirtelen betoppanó bájitalmester láttán. A férfi a megszokottnál is mogorvább képet vágott, és szemei alatt sötét árkok húzódtak kialvatlanságáról tanúskodva.

- Csak nem félsz tőlem, Potter? - firtatta cinikus hangszínnel, de ezúttal valahogy nem tűnt szívből jövőnek a hangjából kicsengő gúny. Olyan volt, mintha inkább csalódottság és kiábrándultság színezte volna a bájitalmester szavait.

Harry megdöbbenve ébredt rá, milyen régen szolt hozzá ennyi rideg közönnyel a varázsló. Az utóbbi időben hajdani ellenséges viszonyuk stabil munkakapcsolattá szelődött, sőt, a fiú néha úgy érezte, - mivel mindketten beavatták egymást legféltebb titkaik egy részébe -, hogy egyszerre távolságtartó, mégis szoros kapcsolat jött létre közöttük.

- Nem félek magától - felelte kissé meglepetten. - Miért gondolja ezt? Talán kellene? Meggyőződött róla, hogy egy oldalon állunk, már nem emlékszik?

- Egy elvetemült gyilkos vagyok, Potter. Újra meggyőződhetél erről a saját szemeddel - köpte a szavakat a férfi.

- Én egészen mást láttam. Maga a tanárom és jelenleg a társam egy olyan küldetésben, ahol teljesen egymásra vagyunk utalva. Maga nélkül nem tudtam volna megmenteni Ginnyt, és talán már egyikünk sem élne - jelentette ki határozottan. Piton kiismerhetetlen tekintettel méregette, de Harry nem ingott meg. - Bellatrix LeStrange-t én magam öltem volna meg, ha képes lettem volna rá - tette hozzá lesütve tekintetét.

- Azt hittem, mélyebb hatást tesz majd rád, hogy már másodszor láttál gyilkolni - jegyezte meg vontatott hangon a férfi. - Ezúttal ráadásul még mentségem sincs rá. Bármi történék is ezután, még ha a *Kis Túlélő* közbenjárására véletlenül fel is mentenek egyszer Albus Dumbledore megölésének vádjá alól, ahogy azt te az elképzeled, Bellatrix haláláért mindenképpen felelnem kell majd.

- Ezek szerint nem sokszor ölt életében? - kérdezte Harry, és elszoruló torokkal nyelt egyet. Valahogy úgy érezte, hogy mivel a férfi halálfaló volt, sokszor lehetett ilyen helyzetben, és már nem viseli meg egy élet kioltása.

- Előfordult már néhányszor - fintorgott Piton. - Ez azonban nem jelenti azt, hogy könnyű megemészteni a történeteket. A halálos átok végrehajtása szétszakítja a lelket, ezt te is tudod. Még ha néhány pillanat múlva újra összeforr is, a láthatatlan hegek örökre ottmaradnak. Egy életen át lelkiismeret-furdalás és önvád képében marcangolják az embert, hogy sose feledhesse el megbocsáthatatlan tettét.

- Még akkor is, ha az illető annyi ember életét keserítette meg, hogy akár százszorosan is megérdemelte a halált? Mint Bellatrix LeStrange?

- Igen.

Harry elgondolkodva figyelte a férfit, miközben megfogalmazta a mondandóját.

- Tudta, hogy a Mágiaügyi Minisztérium a régi mugli rendőrség módszerét követve vérdíjat tűzött ki a legveszélyesebbnek tartott körözött bűnözők fejére? - kérdezte Harry.

Piton meglepetten kapta fel a fejét. Nem ilyen reakcióra számított. Letelepedett a fiúval szemközti karosszékre és hátradőlve, karjait összefonva maga előtt várta a folytatást.

- Gondolom ez nem sok jót jelent számomra...

- Valóban. A maga szemszögéből kétélű a dolog. Ha valaki élve vagy holtan előkeríti a körözöttek valamelyikét, az magas jutalomban részesül, sőt kitüntetést kap a varázslótársadalom önfeláldozó szolgálatáért. Ugyanakkor azt is jelenti, hogy bárki bármikor megölheti ezeket a személyeket, soha nem fogják az illetőt elítélni tetteért. A belső kör minden ismert tagjának neve szerepel a listán.

- Honnan tudsz erről?

- Az éjjel olvastam. Roxmorts tele van varázsplakátokkal, amiket az aurorok ragasztottak ki. Azt hiszem, Ginny elrablása vihette rá Rufus Scrimgeourt erre a lépésre.

Piton keserűen felnevetett. Harry ezelőtt még sosem látta nevetni a férfit, és bár ezúttal sem a szívből jövő öröm fakasztotta belőle ezt a reakciót, mégis szokatlan volt a látvány.

- Az lesz a legszebb, amikor mellemre tűzik az *Önzetlenül A Varázslótársadalomért Érdemrendet*, amiért megszabadítottam őket egy örült halálfalótól, azután pedig ugyanazokért a büntettekért, amiért őt üldözték, végrehajtatják rajtam a dementor-csókot!

- Ne vicceljen ilyesmivel! - pattant fel Harry ingerülten. - Ez nem fog megtörténni!

- Melyik felére gondolsz? - fintorgott cinikusan Piton, és ezúttal valóban maró gúny töltötte meg szavait.

- Mi történt magával? Eddig soha nem volt rá példa, hogy elveszítette volna a higgadságát - szúrt vissza a fiú, és kijelentésének nyomban meg is volt a hatása: A bájitalmester elkomorodott, és maga elé meredt.

- LeStrange olyasmit bolygatott fel, amiről azt hittem, sikerült örökre eltemetnem magamban...

Harry összeszedte minden bátorságát, és rákérdezett arra, ami az utóbbi órákban kavargó gondolatainak középpontjában állt.

- Elmondaná mire utalt az a nő? Valóban magára öltötte anyám alakját?

Harry nem volt biztos benne, hogy valóban tudni akarja-e a választ, de már nem lehetett visszakozni. Elszorult a torka.

A bájitalmesteren jól látszott, hogy nem szívesen emlékszik vissza a történetekre. Végül úgy döntött, hogy még egyszer, utoljára felidézi magában múltja legsötétebb titkát, amiről mindaddig azt hitte, a feledés jótékony homályába vész.

- A végzősök bálján történt, illetve valójában már jóval előtte elkezdődött - kezdett bele a történetbe vontatott hangon, maga elé meredve a férfi. - Az első perctől kezdve úgy éreztem, hogy nagyon közel állunk egymáshoz... Lilyvel. Annyira más volt, mint a többiek. Nem vette komolyan, és nevetve viselte el undokságomat és gúnyos szavaimat. Mindig jól éreztem magam a társaságában, mert ő elfogadott olyannak, amilyen vagyok. Sőt, még értékelte is a képességeimet... Nyáron gyakran előfordult, hogy együtt tanultunk. Miután anyám meghalt, nem mentem többé haza a szünidőben, hanem egy üresen álló mugli ház padlásán laktam. A roxfordi baglyok szerencsére így is mindig megtaláltak. Rendszeresen találkoztunk ilyenkor... Mindig szívesen odaadta a könyveket, amiket a könyvtárból

kikölcsönzött a szünetre, mert nekem szülői engedély híján még erre sem volt lehetőségem. Mindketten örültünk, hogy ilyenkor is van valaki, akivel nyíltan beszélhetünk a varázsvilágról, és megoszthatjuk egymással gondolatainkat. Ahogy teltek az évek, fokozatosan rá kellett ébrednünk, hogy ellentétes irányba visz az utunk. Úgy tűnt, hogy számomra az egyetlen lehetőség az érvényesülésre az, ha beállok Voldemort seregébe. Az sem volt biztos, hogy félvérként befogadnak, azt pedig semmiképpen nem tűrték volna el, hogy bármi közöm legyen egy sárvérűhöz... Lily volt az egyetlen ember, aki igazán ismert engem. Ő volt az, aki óvott döntéseim következményeitől, mégis végignézte a háttérből, ahogy kikövezem nyílegyenes utamat a Sötét Nagyúr felé, míg végül beteljesül a sorsom.

A férfi a távolba meredt, mintha emlékei valahol a messzeségben megelevenednének lelki szemei előtt. Harry is felidézte magában az álmokat, melyek nemrég még Perselus Piton múltjának képeit vetítették elé éjszakánként. A bájitalmester fakó hangon beszélt tovább.

- A hetedik év elején Dumbledore professzor bejelentette, hogy fokozott biztonsági intézkedések mellett abban az évben is megrendezik a Végzősök Bálját. Azonnal eldöntöttem, hogy megkérem Lilyt, legyen a partnerem. Akkor még nem sejtettem, hogy mire rászánom magam, elé állok és megkérdezem, már elígérkezik másnak. Amikor megtudtam, hogy éppen James Potternek mondott igent, porrá tudtam volna átkozni azt a pojácát. Mindkettőnknek rosszul esett ez a helyzet, és hogy ne legyen annyira bántó a visszautasítás, kárpótlásul ígért nekem egy táncot. - A varázsló arcvonásai továbbra is érzelemmentesek voltak, csak a hangja lett valamivel rekedtebb, ahogy folytatta a történetet. - Ezután igyekeztem távol tartani magam tőle, és az őt egyre többször körülvevő griffendéles társaságtól. Egy napon Bellatrix Black lépett hozzám a Mardekár klubhelyiségében, és miközben alig leplezte, mennyire lenéz a származásom miatt, randevúra hívott. Szép volt, népszerű és kegyetlen. Bárkit megkaphatott, és mindenkit könnyedén eldobott. Már akkor is élvezte a hatalmat. Természetesnek vette, hogy egy ilyen gazdag, aranyvérű családból származó boszorkánynak mindenki azonnal igent mond. Egyetlen percig sem vettem komolyan az ajánlatát. Mivel mindig távolságtartó voltam a hozzá hasonlókkal, és mardekáros lévén fel voltam vértézve az alakoskodás minden praktikája ellen, elővigyázatosan utánajártam, mi az oka hirtelen jött közeledési szándékának. Kiderült, hogy nemrég rajtakapták, amint egy sárvérűvel paráználkodott, és hogy eltussolja aranyvér mániás felmenői előtt a dolgot, engem, a leendő halálfalót akart felmutatni otthon, mint szeretőjét. Felfordult a gyomrom a gondolatra, hogy ilyen módon kihasználjanak, és el sem tudtam képzelni, hogy bárki előtt Bellatrix Black partnereként szerepeljek. Azzal azonban nem számoltam, hogy a női hiúság megsértése milyen mélységes gyűlöletet tud szabadjára engedni. Ettől kezdve állandó megfigyelés alatt tartott, és nem kellett hozzá sok idő, hogy észrevegye az apró jeleket, amelyek James Pottert is nyomra vezették. Nem sejtettem, milyen alávaló bosszút forral.

Piton elhallgatott, és Harry nem mert megszólalni, nehogy megzavarja, amint emlékezete könyvében lapozgat. Amikor már azt hitte, nem lesz folytatás, a férfi újra megszólalt, az eddiginél is mélyebb hangon.

- Mire elérkezett a bál, tisztában voltam vele, hogy sosem lehetünk együtt, mert már a karomon viseltem a Sötét Jegyet... Amint beléptek a bálterembe, mindenki arról kezdett sustorogni, hogy ők az *álompár*. Rosszul voltam tőle, hogy más karjaiban látom keringőzni, más fogja a derekát, más szemébe nevet. Amikor kiténcolták magukat, és Potter elment, hogy töklevet hozzon hölgyének, megragadtam az alkalmat és hozzá léptem. Sosem felejttem el azt a ragyogó mosolyt és azt a csillogó, zöld szempárt. Gyönyörű volt, és látszott, mennyire élvezte az életet. Vállalva minden negatív következményt, betartotta az ígértét. Az a tánc maga volt a harmónia, ami mindig is hiányzott az életemből... Amikor vége volt, láttam, hogy pálcáját kivonva közeledik felénk Potter. Oldalán Black vonult, nyomukban pedig Lupin és Pettigrew koslatott. Nem akartam Lilyt ennél is kellemetlenebb helyzetbe hozni, ezért mielőtt kitért volna a botrány, sietve visszavonultam a parkba. Kihallatszott a zene, és Potterék megfutamodásom fölötti ujjongása, de ezúttal nem törődtem vele, csak néztem a csillagokat. Egyszerre voltam életemben először boldog, és magányosabb, mint addig bármikor... Egyszer csak ruhasuhogást hallottam, és amikor megfordultam, láttam, hogy ő szalad utánam. Mielőtt még megkérdezhettem volna, mi történt, a karomba vetette magát... A csókjában annyi szenvedély volt, hogy rögtön elveszítettem a fejem. Nem gondolkodtam, nem fogtam fel, hogy ő ilyesmit soha nem tenne... - A férfi elhallgatott néhány mély lélegzetvétel idejére, majd folytatta a történetet. - A Vadörlak melletti fészerben, a szalmában kötöttünk ki, egy sérült unikornis mellett. Annnyira el akartam hinni, hogy még magamat is képes voltam becsapni... Akkor eszméltem rá, mi történt valójában, amikor a karomban tartott lány zöld szemének színe hirtelen feketébe fordult, a mellkasomat beterítő vörös-arany hajzuhatag pedig hollófeketévé sötétült... Az a kárörvendő kacaj, még mindig a fülemben cseng... Bemocskolta annak az estének még az emlékét is. Csak azért nem öltem meg abban a pillanatban, mert előrelátóan, még időben eltüntette a pálcámat. Ha akkor megtettem volna, Lily talán ma is élne...

Harry tágra nyílt szemmel bámulta a varázslót. Ebben a pillanatban vált világossá számára, hogy az előtte ülő férfi, minden cinizmusa, rosszindulata, kegyetlensége és érzelemmentes vonásai ellenére ugyanolyan sebezhető, mint bárki más, és legbelül még mindig lángolnak benne az évekig elfojtott érzelmek.

Piton mindebből semmit nem vett észre. Üveges szemekkel a távolba meredt, és úgy tűnt nincs tudatában a fiú jelenlétének. Percekbe telt, mire egyszer csak pislogott egyet, majd hirtelen felpattanva előkapta pálcáját és Harry felé fordult.

A fiú egy pillanatra azt hitte, hogy a férfi megbünteti azért, mert megismerte a sebezhető pontját, mindjárt rázúdítja minden felgyülemlett haragját, és megátkozza. Azonban egészen más történt.

- Szeretném, ha végrehajtanál rajtam egy emléktörölő varázslatot. Mivel az emléknek nagyon mély érzelmi indíttatása van számomra, nem valószínű, hogy saját magamon el tudnám végezni a műveletet.

- Ezt ne kérje tőlem. Nem tudom megtenni - válaszolta Harry, mire végre megtalálta a hangját.

- Ragaszkodom hozzá, Potter! Ennyivel tartozol nekem azért, mert menetrendszerűen megmentem az életed!

- Valóban tartozom magának, bár úgy emlékszem, a legutóbb megegyeztünk, hogy ebben kvittek vagyunk.

- Azt hittem, ennyit megteszel, amiért segítettem megmenteni Miss Weasley életét!

Harry némán bámulta a férfi indulattól lángoló szemeit.

- Rendben van. Tudnia kell azonban, hogy kizárólag azért teszem, mert segíteni szeretnék, hogy visszanyerje a lelki nyugalmát. Mit kell tennem?

- Ahogy az általam adott könyvben is olvashattad, az emléktörlésnél bizonyos fokú legilimencát alkalmaznak. Ilyenkor csak annyira lépnek be az alany elméjébe, hogy kiválasszák a törölni vágyott emlékszálát. Ezt kell megragadni, amikor kimondják a varázsigét. Neked könnyű dolgod lesz, hiszen amint belépsz az elmémbe, felkínálom neked, amit keresel. Először megmutatom, miről lesz szó. Kezdd el!

Harry habozott egy pillanatig, majd kimondta a varázsigét:

- Legillimens!

Néhány pillanattal később a fiú elszörnyedve szakította meg a mentális kapcsolatot.

- Ezt nem teheti! Miért akarja kitörölni az egész estét?

- Nem értem, mi bajod van ezzel, Potter! Tedd, amit mondtam!

- De hát... Valaki így emlékszik rá... Valaki, aki szerette őt... Ha ő nem is él, magának akkor is sokat jelent... Ha kitörölném, az olyan lenne, mintha újra meghalna...

- Hát nem érted?! Nem bírom elviselni, hogy életem legboldogabb emléke egyúttal a leggyötrelmesebb is!

Harry szótlanul meredt a férfire, miközben egymást kergették a fejében a gondolatok.

- *Legillimens!* - kiáltotta, és ezúttal mélyebbre hatolt a Piton által felkínált emlékből. Ahogy már sokszor gyakorolták, végigsimította a felkínált, fényesen ragyogó emlékfonalat, amely kiemelkedett az előtte örvénylő forgatag legmélyéből.

A férfi nem akadályozta meg, hogy megvizsgálja, amit talált, hiszen a fiú ismerte már az emlék tartalmát. Harry azonban ezúttal mást keresett.

Felidézte magában a könyvben olvasottakat. Jól emlékezett mindenre, még ha nem is volt lehetősége a gyakorlatban kipróbálni a tanultakat. Most itt volt az alkalom. Megpróbált a megérzéseire hagyatkozva olyan gyorsan átsuhanni a részletek felett, hogy minél kevesebb kép villanjon fel belőle egészen addig a pontig, ahol Piton kavargó érzelmekkel kilépett a csillagos égbolt alá.

- Exmemoriam!

A bájitalmester megtántorodott, és tágra meredt szemmel bámulta Harry rászzegezett pálcáját.

- Megtetted?

- Igen.

- Az nem lehet, ugyanis még mindig emlékszem. Érzem, hogy nem pontosan az történt, amit megbeszéltünk - jelentette ki halvány bizonytalansággal hangjában a bájitalmester. Érezte, hogy valami hiányzik, de sejtelve sem volt róla, mi lehet az. Valahol belül mégis elégedetten konstataálta, hogy Harry tökéletesen elsajátította az emléktörlés technikáját.

- Végrehajtottam, amit kért. Higgye el, pontosan azt csináltam, amit kellett - válaszolta Harry, igyekezve elnyomni a szavai mögött rejlő nyilvánvaló kétértelműséget.

- Rá fogok jönni, hogy valójában mit tettél!

- Maga tudja, de jobban tenné, ha ezúttal végre megbízna bennem. - Harry keményen állta a másik tekintetét.

Piton szeme megrebbent, de végül nem erőltette tovább a dolgot. A fiú pálcájára esett a tekintete.

- Ez a tartalék pálcád, ugye?

- Igen. Láthatta, ahogy Lestrangle összetörte a másikat.

A bájitalmester talárja egyik rejtett zsebéből két rövid fadarabot vett ki, és az asztalra helyezte.

- Ha akarod, tedd el emlékbé, de jobb lenne azonnal megsemmisíteni. Nem hagyhattam a helyszínen - tette hozzá magyarázatképpen.

- Köszönöm. - Harry meghatottan bámulta a pálcát. Amióta belépett a varázsvilágba mindig számíthatott rá, minden helyzetben a segítségére volt. A temetőben, amikor Voldemort újra testet öltött, testvérpálca mivoltának köszönhetően véghezvitte még a lehetetlen is: a varázsvisszajátszás segítségével újra megmentette az életét.

Piton ekkor mellé helyezte a fél pár ikertükröt is, amit Bellatrix Lestrangle elvett Ginnytől.

- Ó! Hát ez is megvan? - örvendezett Harry, és gyengéden a kezébe vette.

A férfi kurtát biccentett, jelezve, hogy ezt nem tekinti válasza méltó megjegyzésnek. Harry megköszönte a torkát, és inkább valami sokkal fontosabbra kérdezett rá.

- Járt a londoni Malfoy-házban?

- Narcissa Malfoy már nem emlékszik semmilyen megszeghetetlen esküre - jelentette ki a varázsló kizárólag a lényegre szorítkozva.

- Köszönöm, hogy életben hagyta...

- Ne köszöngess már állandóan, Potter! Az agyamra méssz! - mordult rá ingerülten a férfi. - Inkább nézd meg a barátnődet, felébredt-e már!

- Hát jó. - Harry zavartan álldogált a varázsló szikrázó tekintetének keresztútjében, mivel még meg akarta köszönni azt is, hogy az általa készített bájital meggyógyította a lányt. Végül úgy döntött, hogy jobb, ha ez a legközelebbi alkalomra marad, és kifelé indult. Az ajtóban megállt. - Ha felébredt, megmutathatom neki a házat?

- Azt csinálsz, amit akarsz, amíg engem nem árulsz el, nem avatod be a titkaidba, és nem kerülsz a szemem elé. Ha végeztetek, vidd vissza a Roxfortba! Este beszélünk, addig a laborban leszek.

Piton hátat fordított, és fújtatva a polchoz lépett. Harry még látta, ahogy leemeli a polcra Albus Dumbledore régi merengőjét.

***

Ahogy Ginny felnyitotta a szemét, első pillantása egy kócos fekete üstökre, és két ragyogó zöld szempárra esett. A fiú széles mosollyal arcán üdvözölte.

- Szia Ginny! Hogy vagy?

- Harry! - Ginny felült, átölelte kedvesét, és szoroson hozzábújt.

- Ne aggódj, most már minden rendben van. - Harry úgy érezte, soha többé nem akarja elengedni.

- Mi történt? Hol vagyok? - nézett körül a lány az otthonos kis szobában, lassan kibontakozva karjaiból.

- Ez itt Dumbledore Menedéke, Ginny. Biztonságban vagy.

- Hogy találtál meg? Meddig tartott? Mióta alszom? Anyáék tudják már?

- Csak haladjunk szépen sorban! Jó? - nevetett rá kedvesen. - A szüleid Ron és Hermione révén már biztosan tudják, hogy megmenekültél.

- Mesélj el mindent!

- Szeretném, ha te kezdenéd. Senki nem tudja, mi történt Roxmortsban.

- Egy ismeretlen fiú lépett hozzám, amíg vártam a soromra - kezdett mesélni a lány. - Azt mondta, hogy mátkagyűrűt szeretne venni a menyasszonyának, de meglepetésnek szánja, és nem tud választani. Néhány méterre volt a Varázsgyűrű üzlet, és megkért, hogy nézzem meg a kirakatot, és mutassam meg, melyik a legszebb, mert ő nem ért hozzá. Amikor közelebb léptem, egyszerűen karon fogott, és hoppanálni készült. Csak annyi időm volt, hogy a földre ejtsem a karkötőt, amit reggel nem volt időm felvenni, mert késésben voltam, és csak a zsebembe gyömöszöltem. Valami luxuspalotába érkeztünk. Nemsokára visszanyerte a saját alakját, akkor jöttem rá, hogy ő Draco, és valamelyik Malfoy-birtokon lehetünk. Bellatrix LeStrange is ott volt. Próbáltam védekezni, de az a nő azonnal lefegyverzett. Imperius átokkal kényszeríthettek, hogy igyak töklevet. - Ginny szája remegni kezdett, és könnyek gyűltek a szemébe. - Azt hiszem, Veritasum volt benne, mert ezután csak kérdezgettek, és én mindenre válaszoltam.

- Semmi baj. Nem tehetél volna semmit - vigasztalta Harry, gyengéden átölelve.

- Igazad volt, Harry, hogy nem árultad el a titkaidat. Sosem kellett volna kételkednem benne - hüppögte, és könnyei végigfolytak az arcán. - Azt hitték, továbbra is eltitkolok valamit, ezért Bellatrix többször is megátkozott... Amikor megunt a őrjöngeni kezdett, és otthagyt a földön. Nem tudom mennyi idő telt el, de amikor újra hívtál a tükrön át, Malfoy éppen a közelben volt és meghallotta. Próbáltam megakadályozni, hogy elvegye, dulakodtunk, de akkor odaért az a boszorka is, és innentől semmire nem emlékszem.

- Azt mondták, hogy ha átadom magam nekik, téged sértetlenül elengednek - vette át a szót a fiú. - Szerencsére ezúttal volt annyi eszem, hogy nem mentem egyedül, és mindketten ennek köszönhetjük az életünket. Malfoynak törölve lettek az emlékei az egészről, Bellatrix LeStrange pedig már nem él.

- Ugye, nem te... - kapott levegő után Ginny.

- Nem - nyugtatta meg kedvesét Harry. - Bár amikor megtudtam, hogy közvetve még édesanyám halála is az ő lelkén szárad, azt hiszem, meg tudtam volna tenni. Lavender Brownt is ő ölte meg.

Ginny ismét hozzábújt és vigasztalón átkarolta.

- Mondd csak, Ginny, már teljesen jól vagy?

- Igen. Kutya bajom.

- Akkor gyere velem! Megmutatom a házat! - emelkedett fel mosolyogva Harry, és a lány lelkesen követte.

***

Kézen fogva bejárták az egész házat - a bájitallabor kivételével. Harry sorra megmutatta a lánynak az étkezőt, a konyhát - ahol bekaptak néhány szendvicset -, a könyvtárat, és a dolgozószobát. Ginny ámulva hallgatta végig Arduunia Dumbledore történetét, amit Harry eddig csak Ronnal és Hermionéval osztott meg. Körbesétáltak a majdnem-körfolyosón, amelynek földig érő ablakain át ragyogó napfény áradt be, majd kiléptek a belső udvart elfoglaló, varázslatos rózsakertbe.

- Már jobban van? - fordult hozzájuk köszönés helyett Aberforth, aki az egyik kerti padon olvasgatott.

- Köszönöm, már sokkal jobban érzem magam - felelte mosolyogva Ginny.

- Ginny, ő itt Aberforth Dumbledore, Albus Dumbledore fivére. A hölgy pedig Ginny Weasley, a barátnőm - mutatta be őket egymásnak Harry.

- Már sokat hallottam önről - felelte a varázsló, és közben Harryre kacsintott.

Az illedelmes üdvözlő formula sokat sejtető tartalmat kapott, a férfi szokatlanul csillogó szeméinek hatására, és Ginny pirosra gyúlva inkább a puha léptekkel közeledő kneazel felé fordította figyelmét, hogy leplezze zavarát.

Spotty - amúgy kneazel módra -, finoman szimatolva felmérte az új látogatót, majd hangos dorombolással üdvözölte Harryt, és láthatóan elfogadta a vendéget is.

- Gyönyörű ez a hely - nézett körül a lány.
- Érezze csak otthon magát! Ön is szívesen látott vendég itt, akárcsak Harry.
- Köszönöm. Sajnos nem maradhatunk sokáig - mentegetőzött Ginny. - Vissza kell térnünk a Roxfortba, hogy megnyugtassuk a szüleimet, és az igazgatónőt, hogy jól vagyok.
- Na igen. Nem hiányzik, hogy feleslegesen fokozzák a pánikot - jegyezte meg Aberforth.
- Jobb lesz, ha azonnal indulunk - indítványozta Harry karon fogva barátját.
- Értem. Akkor hát, jó utat!
- Viszontlátásra! - búcsúzott mosolygva a lány, mire a varázsló enyhén meghajolt felé.
A két fiatal sietve hagyta el a rózsakertet, az idős varázsló pedig gondolataiba merülve letelepedett Spotty mellé egy padra.

***

Már sötétedett, amikor Harry visszatért Dumbledore Menedékébe. Vacsora után Aberforth visszavonult a szobájába, Piton pedig lehet, hogy a házban sem volt, mivel színét sem látták.

A fiú kiült a rózsakertbe, és merengve bámulta az utolsó napsugarak vöröslő fényében fűdő virágokat.

Szorongva gondolt arra, mennyire megviselte Ginnyt, amikor közölte vele, hogy újra elhagyja a kastélyt. Éppen csak beszámoltak McGalagony professzornak a történekről, megnyugtatták a Weasley szülőket, és Harry máris a Nagyteremben találta magát, ahol ismét együtt vacsorázott barátaival a Griffendél asztalánál.

Boldognak kellett volna lennie, hogy végre újra együtt lehet velük, ám végig kirekesztettnek érezte magát nyomasztóan kavargó gondolatai miatt.

Természetesen Harry nem osztotta meg az igazgatónővel Perselus Piton szerepét az eseményekben, hanem kissé kozmetikázta a történeteket. Bellatrix Lestrange halálát sikerült a ledőlő oszlopok által okozott belesetnek feltűntetnie, de ezután rettentő nehezen viselte Ron áradozását kitarító szerencséséről. Molly és Arthur Weasley is percekig hálálkodtak lányuk újbóli megmentéséért, holott a fiú tisztában volt vele, hogy valójában miatta került a lányuk életveszélybe.

Ginny szorosán az oldalához simult, barátai megkönnyebbülten mosolyogtak, és Ron szokásos falánkságán évődtek, mintha minden a legnagyobb rendben lett volna.

Egy alig hallható hangocska azonban végig halkan duruzsolt a fiú belsejében: „Nem szabadna itt lenned! Még úgy is veszélyt jelentesz rájuk, ha nem vagy itt, mi történne, ha egyszer elfelejtenéd bevenni az elixírt, és Voldemort megtalálná az utat lelkének kiszakított darabjához...”

Mióta tisztában volt vele, mit hordoz magában, Harry mindent másképpen látott. Érezte, hogy többé semmi sem lesz olyan, mint azelőtt, legalábbis addig nem, amíg örökre meg nem szabadulnak Voldemorttól. Abba bele sem mert gondolni, hogy ez számára mit jelent majd.

Az igazgatónő szemrehányásait és barátai aggodalmát elviselni azonban még mindig könnyebb volt, mint ismét elhagyni az iskolát.

A nap végre teljesen eltűnt a Merengő-völgyet körülölelő dombok mögött, s ezzel sötétség borult a kertre. A szellő suttogva borzolta a leveleket, és Harry hirtelen ráébredt, hogy egy talár suhogását hallja. Ahogy felnézett, Piton magas, vékony alakjának sziluettjét látta tornyosulni maga mellett.

Vajon, hogy csinálja, hogy ha akarja, szinte a semmiből tűnik elő? - gondolta Harry, bár sejtette, hogy erre az évtizedes kémtevékenységben rejlik a magyarázat.

- Híreket hoztam - jelentette ki fagyosan a bájitalmester. Hangja baljóslatúnak hangzott a sötétben, és a fiút szorongás fogta el hallatára.

- Rossz hírek, igaz?

A férfi nem válaszolt, de talárja suhogásából ítélve letelepedett a padra.

- A Sötét Nagyúr ezúttal minden erejét összehívta a Roxfort ellen készül. Azt reméli, hogy a tegnapi eset után, a barátaid védelmében az iskolában maradsz, és így két legyet ütöl egy csapásra.

Harry lélegzete elakadt, ahogy a félelem felkúszott a gyomrából, és elszorította a torkát. Felvillantak előtte annak a rettenetes éjszakának a képei, amikor a halálfalók behatoltak a Roxfort falai közé. Akkor elveszítették a legerősebb varázslót, aki pusztán jelenlétével is távol tudta tartani Voldemortot az iskolától. Ma már tisztában volt vele, hogy ha nem Piton teszi meg, akkor egy másik halálfaló vitte volna véghez Draco Malfoy küldetését.

- Miért pont a Roxfortot akarja ennyire? Miért nem a Mágiaügyi Minisztériumot foglalja el?

- Vannak nyilvánvaló előnyök, melyek megszerzése komoly lehetőségeket, vagy akár fölényes győzelmet is jelenthet számára.

- Mire gondolsz?

- Az iskola igen erős mágikus védelemmel rendelkezik, és hatékony ellenpólus lehetne a minisztérium elleni támadás esetén. A brit varázslótársadalom gyermekei e falak között élnek, és a családjuk bármit megtenne, ha túszul ejtenék őket. Ezen felül, a négy alapító által mágiával létrehozott falak, melyeket a mindenkori iskolaigazgatók folyamatosan megerősítettek az évszázadok folyamán, páratlan lehetőségeket rejtenek. A mindent átítató mágia sokrétűen kiaknázható, ám az is lehet, hogy a Nagyúrnak konkrét terve van talán a Titkok Kamrájával, vagy az általa létrehozott kürtővel kapcsolatban.

- Van még valami információja a támadásról? Mikor és hogyan tervezik?

- Egy elterelő akcióval le akarják kötni az aurorok figyelmét, ezért a muglik egyik legnépszerűbb rendezvényére, az angol labdarúgó kupa döntőjére fogják az első csapást mérni. Mialatt a Nagyúr mellé állt óriások, és a dementorok zavart és pánikot keltenek, addig az összes halálfaló a Roxfort kastély kapujához hoppanál majd.

- De hát az lehetetlen! A birtok területén nem tudnak hoppanálni!

- Bizonyára valaki ki fogja iktatni addigra a védelmi rendszert.

- Miről beszél?

- Az iskola védelmi rendszerének kulcsa az óra és az óratorony. Ezt rendszerint csak az iskola igazgatója tudja kezelni, legalábbis a hagyomány szerint eddig így volt. Az óriási mágikus szerkezet valójában azt az állandóan működésben lévő mágikus teret gerjeszti, amely az egész épületet áthatja. Olyan, mintha a Roxfort lüktető szíve volna.

- Mi történik, ha egyszer csak megáll?

- Ezt senki nem tudja, mert még nem volt rá példa a Roxfort történetében. Annyi azonban sejthető, hogy a kastély falai között fennálló hoppanálás-gátló teret is az óra működése terjeszti ki a birtok egész területére.

- Tehát, ha leállítják, Voldemort akár az iskola kapujához is hoppanálhat a seregével?! - Harry szívverése kihagyott egy pillanatra, majd vágató paripaként lódult meg újra. - És a titkos folyosók? - nyögte.

- Azokat lezárták közvetlenül Dumbledore professzor halála után, Potter. Azt hittem ezzel tisztában vagy, elvégre te ott voltál a kastélyban. Ha áruló van az iskolában, akkor más úton kellett bejutnia.

- Azonnal értesítenünk kell az igazgatónőt, és a minisztériumot! - pattant fel Harry.

- Szerinted hinnének neked? - Piton hanghordozásából egyértelmű volt, hogy a sötétség leple alatt gúnyosan felvonja a szemöldökét.

- Minerva McGalagony biztosan kitalálna valamit - ellenkezett Harry. - Megkérem, hogy holnapra hívja össze a Főnix Rendjét a Roxfortban, és ott beszámolunk mindenről.

- Talán *beszámolsz* - javította ki morogva a férfi.

- Téved. Itt az ideje, hogy ők is megtudják az igazságot. Mivel már nincs mit titkolni, beavatom őket is a horcruxok dolgába, és egyúttal arról is beszámolunk, milyen szerepe volt magának az eseményekben. Szükségem van magára. Ön az egyetlen, aki tisztában van vele, mi fog történni Voldemort és köztem, és ha be kell avatkozni, csak magára számíthatok - győzködte Harry a varázslót. Örült, hogy ezúttal nem kell a bájitalmester éjfekete szemének pillantását elviselnie. - Ezzel legalább biztosítjuk, hogy az ütközetben nem kell majd hátbatámadástól tartania.

- Mielőtt még kinyithatnád a szád, engem felkoncolnak - fanyalgott a férfi.

- Maga kiábrándítva jön, és a köpenyemet fogja használni, amíg nem jön el a megfelelő pillanat.

Harry szinte látta maga előtt, ahogy a férfi fanyar, kárörvendő, nála akár mosolynak is beillő fintorral elhúzza a száját, és maga is elmosolyodott, ahogy elképzelte a rend tagjainak várható reakcióját.